

10. fejezet

„Ahogyan Noé napjaiban volt”.

Visszatekintés.

Megkíséreltük tehát végigkövetni a történelem folyását a kezdettől addig a hatalmas katasztrófaig, mely végül elsöpörte a romlást és az erőszakot a föld színéről. Láttuk a tiszta forrást, mely az Örökkévaló Isten trónjától jött ki, majd elvesztettük szem elől, midőn azokon a hatalmas térségeken kanyargott végig, melyet halandó lába tán nem is érinthet. Olykor megmászunk egy-egy elérhető magasságot, és a távolból meresztettük szemünket az Isten Igéjének sugaraiban csillámló valami felé, melyről feltételeztük, hogy az általunk keresett folyónak a vize; de nem szerezhettünk bizonyosságot a titokzatos vízfolyásról, míg meg nem láttuk zúgó és örvénylő áradatát, amint félelmetes zuhatagként tör elő a korábbi folyását elrejtő sötét hegyek közül.

Köveztük a gyönyörűség földjéig, hol fokozatosan megszelídült, és újra kivilágosodott, partjai pedig bővelkedtek mindenben, mi szépséges és kedves; majd köveztük, amint elhagyta eme örömteli térség határait, és száraz és terméketlen területeken rohant át, egyre gyarapodva és egyre gyorsabban, míg végül felkavart vizeit mohó erőszakossággal nyelte el az özönvíz hatalmas óceánja.

Krisztus figyelmeztetése – vajon a mi időnkre vonatkozik?

Nem mehetünk el azonban az iménti végzetes történet mellett anélkül, hogy megvizsgáljunk Megváltónk ezzel kapcsolatos, súlyos figyelmeztetéseit. „Ahogyan Noé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia eljövetele is. Mert amiképpen azokban a napokban, az özönvíz előtt, ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek egészen addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába, és semmit sem sejtettek, míg el nem jött az özönvíz, és mindnyájukat el nem sodorta, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is” (Mt 24,37-39) – hangzik az Úr félelmetes kijelentése. Tehát ennek a jelenlegi kornak a zárójelenetei során gyakorlatilag megismétlődnek Noé napjai: ugyanaz az erőteljes világiasság lesz jellemző; az emberek végül teljesen képtelenek lesznek arra, hogy az Isten dolgaival törődjenek, ahogyan az özönvíz előttiük életében is láttuk – és ami szintén jellemző lesz világunkra, amikor Krisztus megkezd az ítéletek sorát, melyek betetőzése hamarosan az Ő dicsőséges megjelenése lesz.

Logikusnak tűnik tehát a következtetés, hogy annak a szellemnek a második megjelenését, mely az özönvíz előtti engedetlenekben működött, hasonló okok összejátszása fogja kiváltani, mint amelyek korábban is ugyanezt eredményezték. És ezért, ahogyan már korábban jeleztük, a legnagyobb gyakorlati fontosságú, hogy megértsük ezeket az okokat; mert bármikor ezek ismét egyidejű és tömeges befolyást gyakorolnak a világ népességére, az nagy valószínűséggel azt jelenti, hogy sebesen sodródunk a gonoszság hatalmas betetőzése felé; hogy az Úr dicsősége, amikor bosszút áll ellenségein, hamarosan nyilvánvalóvá lesz, és ezt minden test egyszerre meg fogja látni.

Számunkra ezért az a nagy kérdés, hogy működésben vannak-e már ezek a végzetes befolyásoló tényezők? Általánosan inkább jellemzőek-e erre a mostani korszakra, mint bármely másikra? A gondos mérlegelés sokakat arra indított, hogy erre igennel feleljenek; nézzük meg, hogy a tények felhatalmaznak-e bennünket, hogy hasonló nézetet valljunk. Lehetetlen eltúlozni a vizsgálathoz fűződő érdekünk jelentőségét. Ha a mostani idők csak kezdenek hasonlítani arra, ami Noé idejében volt, az számunkra hatalmas riadójel, mely arra int bennünket, hogy derekunkat felővezve álljunk, a lámpásaink égjenek, és várjuk az Úr hívását. Mert Magához fogja venni gyülekezetét, ahogyan

Magához vette Énókot, még mielőtt az emberi gonoszság a legrosszabbra fordult volna. Magához fogja venni azt, amit Ő Maga a föld sójának nevezett, és akkor minden test romlása akadálytalanul folyik tovább, és a világ nagy gyorsasággal megéri az ítéletre.

Az özönvíz előtti romlás hét oka. Vajon mind működésben van ma?

Az özönvíz előtti hitehagyás hét nagy okát már megvizsgáltuk, és a következőképpen foglalhatjuk össze:

- 1) Törekvés arra, hogy Istent mint Elóhímot, azaz pusztán mint Teremtőt és mint „Jóistent” imádják, nem pedig úgy, mint Jahvét, a szövetséget kötő, irgalmas Istent, aki törődik a pusztulás felé haladó bűnösökkel, és váltságdíjat készít számukra.
- 2) A női nem túlzott előretörése, és a házasság eredeti törvényének figyelmen kívül hagyása.
- 3) Rohamos technikai fejlődés, és ennek következtében számos olyan eszköz feltalálása, mely által kiküszöbölhetők az átok nehézségei, az élet pedig könnyebbé és kényelmesebbé tehető. Hasonló jártasság a szépművészetben, mely rabul ejti az emberek képzeletét, gondolatait, és hozzájárul, hogy teljesen megfeledkezzenek Istenről.
- 4) A névleges egyház és a világ szövetsége, melynek eredménye a teljes egybeolvadás.
- 5) A népesség rohamos növekedése.
- 6) Énók szavainak elutasítása, kinek figyelmeztetései ezért halál illatává lettek a világ számára; az emberek annyira megkeményedtek, hogy a helyreállítás lehetősége elveszett számukra.
- 7) Az ég birodalmából származó lények megjelenése a földön, és törvénytelen érintkezésük az emberi nemmel.

Ezen tényezők egybeesése a világot olyan érzékies ködbe burkolta, melyen az igazság egyetlen sugara sem tudott áthatolni. Ezért az emberek teljesen megfeledkeztek Istenről, és figyelmen kívül hagyták akaratát; és mivel a nagy Középpontot, aki egyedül képes az emberek figyelmét saját magukról elvonni, kimozdították, a föld lakói olyan önzővé és gátlástalanná váltak, hogy nem sokára bujasággal, igazságtalansággal, elnyomással és vérontással telt meg a világ. Nem marad más hátra ezért, mint hogy megvizsgáljuk, vajon hasonló befolyások a ma társadalmában is működnek-e már.

Az első okot a deizmus¹ általános terjedésében fedezhetjük fel.

Semmiképp sem tagadhatjuk, hogy a legelső említett ok ne lenne rendkívüli módon jellemző mai korunkra. Mert a kereszténység minden névvel rendelkező gyülekezetében, ahogyan a zsidók, muzulmánok és pogányok között is, számtalan és egyre növekvő sokaság van, ki Káin útján jár (Júd 11): elismerik a Legfőbb Lényt, de nem ismerik föl szentségét és a maguk romlottságát, ezzel pedig tagadják, hogy bármilyen szükség lenne Közvetítőre Isten és ember között. Sokan ezek közül képesek Krisztusra mint valamilyen nagy emberre tekinteni, és bölcs filozófiájáról és példamutató életéről beszélni; de nem vallják Őt az Atya egyszülött Fiának, és nem is érzik engesztelő áldozatának szükségességét. Következésképp elutasítják kijelentését mint abszolút tekintélyt, és inkább a bennük levő sötétségre bízzák magukat, melyet világosságnak neveznek; és így bezárva szemüket az embernek Teremtőjével való igaz kapcsolatára, saját fogalmat alkotnak maguknak az Istenségről

1 „A deizmus egy olyan Istenre vonatkozó felfogás, vagy természetes vallási rendszer, amelynek képviselői hisznek ugyan Istenben mint személyesen létező valóságban, és feltételezik, hogy a világot a természeti törvényekkel együtt Isten teremtette, de tagadják, hogy Isten ezen túlmenően együttműködne vagy beavatkozna a teremtésbe, és főképpen tagadják a keresztény értelemben vett természetfeletti kinyilatkoztatást” (wikipedia szócikk). - ford.

és saját magukról egyaránt. Ebbe nem kevesebb tartozik bele a részükről, mint a felsőbbrendű bölcsesség és tekintély; ami bálványt formál a saját képzeletükből, mely előtt leborulnak és melyet imádnak. Nem kell csodálkoznunk azon sem, hogy ez a páratlan értelmi képességgel rendelkező vagy nagy elismerésnek örvendő emberek tulajdonképpen istenítéséhez vezet. Ki ne fedezte volna fel e kovász működését a saját köreiben? Ki ne figyelte volna meg ezt a „tisza teizmus”-t, ahogy nevezik, mely felszínre jött a kereszténység összes csoportjában?

A második ok. Változás a nemek kapcsolatában, és a házasság törvényének megszegése.

Ha a második okot helyesen következtetjük ki a nekünk adatott hézagos utalásokból, akkor ez is működésben van a mostani időben; mert a női nem új területre lépett, és sokkal prominensebbé vált. A házassági kötelék lazasága pedig, mely a kontinensen már régóta jellemző, Angliába is kezd áttérjedni, ahogyan a nemrégiben felállított válóperes bíróságok feljegyzéseiből kitűnik. Sőt, olyanok is vannak, akik ahelyett, hogy félnének szétszakítani azt, amit Isten egybekötött, nyíltan kijelentik, hogy a házasság olyan szerződés, mely nem egy életre szól, hanem csak addig, ameddig a szerződő feleknek az megfelel.

A legutóbbi korszak végén gyakori volt ugyanez a bűn a farizeusok között, akik úgy tartották, hogy a válás bármely okból megengedhető; még akkor is, ahogy Akiba rabbi minden szégyen nélkül mondja, „ha egy férfi meglát egy nőt, aki szebb, mint a felesége”. Ezért említi folyton az Úr a házasságtörést a farizeusok elítélésekor; mivel a válás utáni házasságkötést, melyet legalizáltak, Ő bűnös dolognak jelentette ki. A Lukács 15., 16. és 17. fejezetében található csodálatos beszédében meglepően váratlanul hozza fel Urunk ezt mint a legnyíltabb és legkevésbé tagadható bűnt, aminek azonnal meg kellett győznie hallgatóit, hogy engedetlennek bizonyultak úgy a törvénnyel és a prófétákkal, mint az evangéliummal szemben (Lk 16,18). Tudjuk, milyen büntetés érte utol őket hamarosan ezért és számos más törvényszegésükért. Néhány röpke éven belül lelohadt a vágy a vérükben; városuk szép falai és utcái földdel lettek egyenlővé; gyönyörű templomuk, melyben bíztak, lángokban veszett oda, és Jupiter bálványtemploma emelkedett sértőn romjai fölé.

A harmadik ok. Tudomány, művészet és fényűzés.

A harmadik okról, a tudomány, a művészet és a fényűzés terjedéséről szükségtelen beszélnünk, hiszen senki sem tagadhatja, hogy ez napjaink egyik fő jellegzetessége, sőt, a dicsekvés egyik fő témája. És jaj, mily sok példát látunk az önistenítő arroganciára, mely gyakran tör elő a természet törvényeinek egy kis ismeretéből, vagy művészetekben és filozófiákban elért sikerekből, melyekben a művelt és kifinomult intellektusok gyönyörűségüket lelik!² Micsoda magabiztossággal és gondatlansággal képesek az emberek megtelepedni ennek a fényűző kornak a jóléte és élvezetei között! Mivel a boldogságot csak ebben a jelenlegi életben tudják elképzelni, milyen keveset gondolnak Istennel, mennyire süketek az eljövendő világ bármilyen említésének meghallására! Még ha a szájuk nincs is tele gúnyolódással, mennyire hitetlenek, mikor csak egy halk szót is hallanak Isten haragjának fürgetegéről, mely hamarosan rátör a közönyös világra, hogy tömegeket sodorjon el attól, amiben kedvüket lelik, s haragjának börtöneibe vesse őket!

„Mert jön a Seregek Urának napja minden kevély és magas ellen, mindenki ellen, aki nagyra tartja magát, de majd megalázott lesz; a Libánon minden cédrusa ellen, amelyek magasra emelkednek, Básán minden tölgyfája ellen; minden magas hegy ellen és minden kiemelkedő halom ellen, minden büszke torony ellen és minden erős vár ellen, minden Tarsis-hajó ellen és minden gyönyörű gálya ellen. Porba hajtja az ember büszkeségét, és megalázza a halandók nagyságát. Csak az Úr

² Senki ne gondolja, hogy ezek a megjegyzések egy az egyben a tudománnyal és a művészettel való foglalkozás ellen irányulnak, hanem arra az engedetlen és ateista (istentagadó) szellemre utalnak, mely ebből oly gyakran előtör.

magasztaltatik föl azon a napon (Ézs 2,12-17). „Reszkessetek, ti gondtalanok, rettenjete meg, ti elbizakodottak! Vetkőzzetek mezítelenre, és övezzétek föl ágyékotokat zsákruhával” (Ézs 32,11). „Tüzet bocsátok Magógra és azokra, akik biztonságban laknak a szigeteken, és megtudják, hogy én vagyok az ÚR” (Ez 39,6).

A negyedik ok. A névleges egyház és a világ barátsága.

Evilág fejedelme régóta igyekszik ezt a negyedik okot reprodukálni, és mostani korunkra már nincs messze az ebben aratott győzelme. Ez az első tévedésnek a természetes következménye, amikor tagadjuk, hogy Isten előtt pusztulásra ítélt bűnösök vagyunk, hacsak nem fizet valaki váltságdíjat értünk. Adja föl ezt az igazságot a gyülekezet, és mi akadályozza meg abban, hogy tökéletes összhangban éljen a világgal? Ha a vallás gyakorlati tanítása az, hogy Isten teljesen meg van elégedve a viselkedésünkkel; egyáltalán nem zavarják a bűneink; nagyra tartja és elismeri a jó cselekedeteinket, akkor is, ha azoknak a becsvágy volt a mozgatórugója; és kedvtelve nézi merész tetteinket és az értelmünk fitogtatását – egy ilyen teológia miért is ütközne a bukott ember vágyakozásaival? Hogyan is gyűlölhethetnénk egy olyan istenséget, mely annyira hasonló hozzánk?

És nem a magukat kereszténynek valló egyháztagok hatalmas sokaságának hitvallását írtuk le az imént? Nem omlanak-e le Isten városának a falai folyamatosan a szemünk előtt, úgy hogy az idegen akármikor bejöhet? És az emberek valóban tömegesen látogatják templomaikat és gyülekezeti termeiket, hogy a grandiózus épületek, festett ablakok, pompás öltözékek, gyönyörű szertartások, csodálatos zene, szentimentális vagy intellektuális beszédek és erős felekezeti vagy politikai meggyőződések által felgerjesszék magukban a vallásosnak nevezett érzületet. De ha magukra is öltik az áhítat látszatát az istentiszteletükben, teljes mértékben elveszítik ezt a különbséget a világban, és azzal, hogy úgy vetik bele magukat ennek az életnek a mulatságaiba, könnyelműségébe, tevékenységeibe és üzleti ügyeibe, mintha örökké ezek között maradnának, megdöbbennek azokat, akik őszintén kérdeik, mit tegyenek, hogy üdvözüljenek. Úgy viselkednek, mintha Isten azt ígérte volna, hogy nem kell igyekezniük a világot maguk mögött hagyni, mint ahogy társaik közül sokan teszik, hanem lesz még számukra kellő figyelmeztetés; lesz még bőséges idejük és *indíttatásuk* a megtérésre (Jn 6,44). Úgy tűnik, mintha teljes bizonyosságuk lenne afelől, hogy soha nem fogja megdöbbeneni őket a félelmetes mondat: „Bolond, még ma éjjel elkérik tőled a lelkedet” (Lk 12,20), és nem fogja őket váratlanul érni az arkangyal harsonája, és Isten hangjának mennydörgése sem.

Arra jutottak magukban, hogy racionális dolog kielégülésre és élvezetre törekedni az élet szörnyű rövidségében, mely mintha csak azért adatott volna számukra, hogy eldöntsék azt az egyetlen hatalmas kérdést, hogy örök élet, vagy pedig gyalázat és örök utálat³ kövesse-e majd ezt a mostanit. A jövő világ erői már nem hatnak rájuk, olyanok épp, mint a többi ember; olyan sok mindenben engedtek, olyan szórakozásokat engedtek meg és olyan bűnöket néztek el maguknak, hogy szinte lehetetlen megkülönböztetni őket a nem hívőktől; szinte csak úgy derül ki, hogy keresztények, ha elmondják a hitvallásukat. Sőt, egyesek mintha az ősi gnosztikusok tanítását tartanák, tagadva a feltámadást, igazolva, hogy mivel megmenekült a szellemük, szabadságuk van a testükkel azt tenni, amit csak akarnak – mintha a halál után már nem lenne érdekes, hogy mi lesz a testtel vagy annak cselekedeteivel. És habár sokan készek elismerni, hogy a keresztény embernek fel kell vennie a keresztjét, mégis, mivel teljesen kielégíti őket az a gondolat, hogy ezekben a modern időkben Krisztus és az apostolok lankadatlan buzgósága meglehetősen furcsának hatna, nem is képesek semmilyen keresztet találni, melyet hordozhatnának. Ha azonban Isten az Ó haragjában betegséggel, halálesettel, csalódással vagy anyagi veszteséggel sújtja őket, akkor a

---

3 Dániel 12,2

megpróbáltatásaikról beszélnek, és azzal a gondolattal vigasztalják magukat, hogy az Úr nyomdokaiba lépnek, Őt utánozzák azzal, hogy eltűrik azokat a bajokat, melyek elkerülhetetlenek számukra.

Bárcsak azok, akiket így megvakított a Sátán, elgondolkoznának, amíg még van idő; bárcsak őszintén és imádságos szívvel elmélkednének az Úr Jézus szavain, és azokat az Ő szent élete szerint értelmeznék! Akkor meglátnák álláspontjuk következetlenségét, és rádöbbenének, hogy betűről betűre betöltik az utolsó időkről szóló prófeciát, mely szerint az emberek az istenfélelem külső formáját megtartják, de az erejét megtagadják (2Tim 3,5). Mert a világ bármilyen tanítás pusztá hirdetését hagyni fogja, feltéve, hogy nem kísérik meg átültetni a gyakorlatba. Csak mikor a hit cselekedeteket kezd teremni, akkor találkozik a keresztény ember keserű ellenségességgel; amikor azt érzi, hogy áron is meg kell vennie az alkalmas időt, mert a napok gonoszak; amikor, tudatában lévén annak, hogy rábízott a kor, melyben él, késztetést érez, hogy hirdesse az Igét akár alkalmas, akár alkalmatlan időben, hogy úgy beszéljen, mint haldokló a haldoklókhöz; amikor nem képes többé részt venni léha multságokban vagy unaloműző szórakozásokban, mert tudja, hogy ezek csak festett függönyök a gonosz kezében, melyekkel eltakarja az emberek szeme elől a kilátást, hogy ne vegyék észre a halálos szakadék szélét, melyen járnak, hogy egyszer csak leránthassa a függönyt, és lelökje őket a mélybe.

Ezért akiknek őszinte a szívük, nem lesznek nehézségeik az elválasztóvonallal kapcsolatban: hamar rátalálnak a keresztre, melyet hordozniuk kell; érezni fogják, hogy mint Mesterük, ők sem ebből a világból valók, és valóban nyomorúságuk van benne. De bízzanak, mert Ő közel van, és nagy lesz az örömük az eljövetelekor.

A viselkedést illető engedményeknél nem kevésbé származnak azok a kompromisszumok, melyeket a névleges egyház a tanítások terén megengedett. Láttuk már korábban, hogy az emberek mindig hajlamosak voltak lágyítani és gyengíteni Isten Igéjének azon részeit, melyek a saját gondolataikkal és vágyaikkal ellentétesek. Napjainkban azonban egy új, különös és istentelen elképzelés rombolja le a Biblia tekintélyének utolsó maradványait, és söpri el a névvel rendelkező egyház és a világ közötti béke útjában álló minden megmaradt korlátot, ez pedig nem más, mint az egyre erősödő ellenállás azzal szemben, amit ők doktrínának neveznek.

Mármost, ha ez az ellenkezés egyedül a saját véleményüket hangoztató emberek túlságosan pozitív állításaira vonatkozna, a nézet egészséges lenne; de ha megvizsgáljuk, kiderül, hogy az általuk használt „doktrína” szó gyakorlatilag nem más, mint a Magasságos Isten kijelentéseire és parancsolataira utaló kifejezés. És sokan, akik elvileg hisznek a Bibliában, ahelyett hogy erősítenék „a többieket, akik halófélben vannak” (Jel 3,2), nem szűnnek meg bennünket inteni, hogy legyünk könyörületesek azokkal szemben, akik visszautasítják a Szentírás minden alapvető tanítását, sőt még az Urat is megtagadják, Aki megvásárolta őket. Azt mondják, hogy ha valaki „őszinte”, akkor minden rendben lesz velük a végén; hogy nem szabad szűklátókörűnek lennünk; hogy van más bejárat is az akolba az ajtón kívül (Jn 10,7); hogy nem feltétlenül tolvajok és rablók, akik a falon átmászva jutnak be, hanem lehet, hogy inkább bátrabb és férfiasabb szelleműek, mint társaik.

Nem nehéz észrevenni, hogy az efféle érveléssel minden erejétől megfosztják a Szentírást. Ahelyett, hogy elismernék Isten élő Igéjeként, Aki az alapján fogja megítélni az élőket és a holtakat, ami megíratott benne, pusztán úgy tekintik, mint közönséges könyvet, melyben tanácsok vannak az ember számára, aki – feltételezve, hogy joga van szabadon elfogadni vagy elutasítani –, öntelt és erőszakos módon a saját fejére helyezi az Istenség koronáját. A hatalmas eszköz tehát, melyet Isten kijelölt arra, hogy elválassza gyülekezetét a világtól, ily módon le lett rombolva; a fény, mely

megvilágítja a folyamatos veszélyt és a széles út félelmetes végállomását, ki lett oltva; az emberek pedig csak mennek tovább meggondolatlanul, élvezve a pillanat apró örömeit, míg egyenesen a mélység torkába nem zuhannak.

Az ötödik ok. A népesség növekedése.

Az ötödik okkal kapcsolatban nem szükséges hosszan értekezni, hiszen a népelemszámlálási adatok nélkül is szinte minden angol beszámolhat a saját közvetlen lakókörnyezetének gyors benépesedéséről. De a világ sem látott még soha korábban ilyen hatalmas népsűrűséget, mint amilyen a mi metropoliszunkban [Londonban] is most megfigyelhető. Ugyanakkor kivándorlók tömegei hagyják el az országot, és töltik meg a föld magános helyeit. A statisztikák pedig azt mutatják, hogy a világ szinte minden részén növekszik a lakosság szám.

Ismeretes ezzel kapcsolatban egy baljós előjelű jelenség. Ugyanis, amikor megsokasodnak az emberek, az önuralom kezd alábbhagyni bennük; és, mivel megtanulnak együtt cselekedni, és egyre inkább felfuvalkodnak a maguk képzelte erejében bízva, nagy eséllyel hamarosan az istentelen vakmerőség tetteire ragadtatják magukat. A nagy szervezetek, melyek nem korlátozódnak többé egyetlen nemzet határain belülre, egy második bábeli lázadás képét vetítik előre. Közeledik a nemzetek megrázkódtatásának ideje, és sokak szíve már most megretten a félelemtől és attól, ha azokra a dolgokra néz, amelyek a földre következnek. Gondolják meg a hívők az útjaikat; mert az Úr rövidesen leszáll, hogy megnézze, mit csinálnak az emberek fiai.

A hatodik ok. A világ megnövekedett érzéketlensége Énók bizonyágtételének elutasítása miatt.

Valahányszor Isten Igéjét hűségesen hirdetik, az nem tér Hozzá vissza üresen; megcselekszi, amit Ő akar, és eredményes lesz ott, ahová küldte (Ézs 55,11); valamilyen hatást mindenkiben ki kell váltania, aki hallgatja. Elválasztja a búzát a pelyvától; vagy közelebb vonja az embereket Istenhez, vagy még jobban megkeményíti, és előkészíti őket a gyors ítéletre. „Mert Krisztus jó illata vagyunk azok között, akik üdvözülnek és azok között, akik elvesznek, ezek számára halál illata a halálra, azoknak pedig az életből fakadó illat az életre” (2Kor 2,15-16).

És így, mivel a világ nem hallgatott Énókra, erőteljes kérése, megtérésre hívó szava és az eljövendő ítéletről szóló figyelmeztetése csak megkeményítette az emberek szívét, és Isten Szelleme megszűnt tovább ébresztgetni őket. Nagyon valószínű, hogy először sokakat megérintett és meg is rémített az üzenet, de egy idő után, amikor látták, hogy egyik nap eltelik a másik után a megjövendőt bosszú minden előjele nélkül, elmúlt a félelmük; és mint az eb a maga okádására, visszatértek legkedvesebb bűneikhez; többé nem lehetett már felrázni őket, csúfolódókká váltak, és kigúnyolták a legsúlyosabb figyelmeztetéseket – a démon, aki rövid időre ki lett űzve, hét, nála gonoszabbal tért vissza, úgy hogy az utóbbi állapotuk rosszabb lett az előzőnél (Lk 11,24-26).

Ebben az esetben is úgy látszik, hogy a történelem megismétli önmagát. Mert úgy ötven évvel ezelőtt Isten az evangélium bizonyágának azóta is töretlen folyamatát indította el⁴, mely fokozatosan egyre erőteljesebbé vált; és mára olyan mértékben hirdetik az evangélium, amelyet a világ talán az apostolok ideje óta nem hallott. A Szellem pünkösdi erővel jött el a gyülekezetre: ébredések, bel- és külföldi missziók, és sokak személyes odaszánása nyomán ezrek tértek meg. Azokat, akik valóban Krisztuséi, mintha határozottan sürgetné a felelősségérzet; kimennek az utcákra és a sikátorokba, a

4 Bővebben lásd: C.H. Mackintosh: A korai testvérek mozgalma

https://hitunkcelja.files.wordpress.com/2019/10/c.h._mackintosh_a_korai_testverek_mozgalma.pdf

G.H. Lang: Kérdezd csak meg az előző nemzedéket! https://hitunkcelja.files.wordpress.com/2018/08/gh_lang_kc3a9rdezd-meg-az-elc591zc591-nemzedc3a9ket.pdf – ford.

keresztutakra és a gyalogösvényekre, és kényszerítik az embereket, hogy jöjjenek be; a lakodalmas ház pedig gyorsan telik meg vendékekkel.

És miközben hangzik a megtérésre hívó szó és a kegyelem üzenete, s a kölcsönös buzdítás, hogy járjunk úgy mint a világosság gyermekei, mind hangosabb és hangosabb a kiáltás: „Jön a Vőlegény! Gyertek elébe!” (Mt 25,6), a hűségesek világnak szóló tanúbizonysága végső formát ölt: „Féljétek Istent, és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája!” (Jel 14,7). Az erre az új időszakra utaló jelek egyre nyilvánvalóbbá váltak az utóbbi években, és számos olyan tanulmány és folyóirat látott napvilágot, melyek célja, hogy az Urunk és az apostolok által erőteljesen hirdetett, ám régóta figyelmen kívül hagyott igazságot feléleszthessék. Könyvek és traktátusok százai születtek ugyanarról a témáról; míg a későbbi ébredési prédikátorok többsége, és más tanúk naponként gyarapodó tömege oly széleskörűen hirdette, hogy mostanra nehéz volna olyan átlagos keresztényt találni, aki tudatlan lenne a nagy reménységet illetően, még ha nem is fogadja el sajátjaként.

Jelentős változás is történik e tanúbizonyságot illetően, amitől az még kiegyensúlyozottabbá és erőteljesebbé válik. Mert habár csak rövid idő telt el azóta, hogy a prófétai szerzők szinte közmondásossá vált módon nem tudtak egymással egyetértésre jutni, nagy részük kezd csodálatos harmóniába kerülni minden fő pontot illetően, hirdetve, hogy mindenkinek arra az eseményre kell várakozással tekintenie, amikor felhangzik a parancs, mely összehívja a gyülekezetet Ura jelenlétébe. Ezért számos részletet illetően találhatunk hasonlóságot aközött, ahogyan Isten népe a mostani korban hirdeti ezeket az igazságokat, és aközött, ahogyan Énók Noé napjait megelőzően prófétált.

A világi tömegek azonban ismét elutasítják Isten egyre sürgetőbb felszólításait, aminek természetes következménye, hogy Szelleme nem marad többé az emberekkel; hitelenség és babonáság veti sötét árnyékát még a kereszténység legkiváltságosabb országaira is. A mi saját földünkön micsoda izgatottságot váltott ki vagy húsz évvel ezelőtt az *Essays and Reviews*⁵ kiadása, de bármily gyönyörűséggel üdvözölték is azok, akik Isten kijelentésének nem akarnak engedni, már ki is mosta az emlékezetből a még merészebb hitetlen irodalom áradata, mely azóta folyamatosan ömlik a sajtóból. Újságjaink, magazinjaink és folyóirataink közül milyen kevés kerülte el a fertőzést! Nézeteiket bátran hirdetők, szekuláris humanisták micsoda sokasága lelhető fel országunkban, az Isten Igéjét durván gyalázók, Isten létezését tagadó vagy Őt igazságtalansággal vádolók, merész istenkáromlótól kezdve a kifinomult és ravasz érvelőig, aki boldogan homályosítaná el Teremtőjének kimondhatatlan világosságát az emberi intellektus pislákoló lámpása előtt! Szükségtelen ugyanakkor szaporítani a szót egy ennyire egyértelmű dologban, vagy időt pazarolni a szertartásosság és a pápaság párhuzamos terjeszkedésének bizonyítására, ami immár teljesen nyilvánvaló a legfelületesebb szemlélő számára is; míg a varázslás elterjedésével kapcsolatban a következőkben még több mondanivalónk is lesz.

Nincsen hát okunk arra következtetni ezekből a hitehagyásokból és abból, hogy napjaink általánosságban emlékeztetnek a vég Pál által megírt (2Tim 3,1-9) vészterhes napjaira, hogy amiért a keresztény világ általánosan elutasította az evangéliumot, elkerülhetetlen büntetésképpen ítélőképességében megvakul és visszafordíthatatlanul megkeményedik?

A hetedik ok. Törvénytelen érintkezés az ég lakóival.

Noé napjainak hetedik, szörnyű jellemzője volt, hogy másik szférához tartozó lények jelentek meg törvénytelen módon az emberek között. Ez, felelnék sokan, bizonyosan olyan esemény, mely még

---

⁵ Az 1860-ban kiadott válogatás az anglikán egyház hat klerikusa és egy laikusa által írt hét esszét tartalmaz a kereszténységről, és a bibliakritika szellemében íródott. - ford.

nem rázta meg a mi korunkat, bármilyen különös tapasztalataink is legyenek; legalább van valami, aminek még be kell következnie ahhoz, hogy teljes legyen azoknak a hatásoknak a végzetes köre, mely a régi világ romlását okozta. Azonban ha szorgalmasan összevetjük az Igét azokkal a dolgokkal, melyek most közöttünk végbe mennek, nagyon más következtetésre juthatunk, és kialakul az erős meggyőződés bennünk, hogy ennek az utolsó, szörnyű ellenségnek az előretolt hadállásai már a határokon belül vannak. Mert többé nem lehet tagadni a spiritualizmusnak nevezett hitehagyás természetfeletti jellegét, mely példátlan gyorsasággal söpör végig a világon, és amely vonzza rajongóit, és pusztán a csodák folyamatos megnyilvánulásaival markában tartja őket. Hasztalan dolog erről az erőről mint pusztá szemfényvesztésről beszélni, ami az irodalmi élet elitjébe tartozók közül is meggyőzött egyeseket, és számos tudóst is megfogott hálójával, akik először csak cáfolat céljából kezdték vizsgálni ezeket. Semmi sem lehet veszélyesebb a teljes hitetlenségnél; mert a teljes mértékben szkeptikus ember, ha egyszer csak szembetalálja magát a természetfelettiel, minden ember közül a legvalószínűbben fog teljes önalávetéssel engedni az új csoda papjainak. Sokkal jobb imádságosan tudakozni, hogy ezek a dolgok lehetségesek-e, és ha igen, a Biblia mit tanít róluk, hogy tudjuk, milyen fényben tekintsünk rájuk. Így fel leszünk fegyverkezve az ördög minden gonoszságával szemben.

A spiritualizmus természetének és történetének megfelelő terjedelmű ismertetése abból a célból, hogy bemutassuk látható azonosságát az özönvíz előtti bűnnel, komoly téma, és a továbbiakban külön fogunk foglalkozni vele.

– vége az első résznek –

A Föld legkorábbi korszakai – és kapcsolatuk a jelenkor spiritualizmusával (G.H. Pember, 1884)

Fordítás: <https://hitunkcelja.wordpress.com/>